

PRIMLJENO 04-06-2003

K-82/02-84.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od sudaca tog suda i to Dragana Poljaka, kao predsjednika vijeća, i Ante Kvesića, kao člana vijeća, te sudaca porotnika Zdenke Lubina, Stjepana Bibera i Josipa Božića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Željke Avdić, u kaznenom predmetu protiv opt. ZDRAVKA JOVANOVIĆA, JMBG: 1403954300529, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog Kaznenog zakona Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu OKZ RH), po optužnici Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku od 20. prosinca 2002. god. br. K-DO-83/2002., nakon glavne i javne rasprave završene dana 29. travnja 2003. god. (presuda je objavljena dana 30. travnja 2003. god.) u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika u Osijeku Željka Krpana, opt. Zdravka Jovanovića i branitelja Sande Kralj, odv. iz Osijeka.

p r e s u d i o j e

Opt. ZDRAVKO JOVANOVIĆ, sin Dušana Jovanovića i Spasenije Jovanović r. Petrović, rođen 14. ožujka 1954. g. u Duboševici, stanuje u Kneževu, Ciglana br. 2. Rom. državljanin RH. pismen, SSS, tokar, nezaposlen, bez imovine, neoženjen, otac jednog punoljetnog djeteta, vojsku služio u bivšoj JNA 1970. g. u Herceg Novom i Tivtu, bez čina, nije odlikovan, vodi se u VE Ureda za obranu Beli Manastir, osuđivan, ne vodi se drugi kazneni postupak, u pritvoru u Zatvoru u Osijeku od 13. studenog 2002. god. pa nadalje.

k r i v j e

što je:

koncem 1991. g. i početkom 1992. g., u baranjskim selima Kneževu i Duboševici tijekom oružane pobune lokalnog srpskog stanovništva protiv Ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske, postupajući protivno odredbama čl. 3. toč. a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. god., te protivno odredbama čl. 4. st. 1. i 2. toč. a), čl. 5. st. 3. i čl. 13. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. god. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), kao sudionik pobune uključio se u aktivnosti pripadnika tzv. štaba teritorijalne obrane Kneževo kojima je civilno hrvatsko stanovništvo izvrgnuto bezrazložnim i nezakonitim uhićenjima, zatvaranju i ispitivanju te fizičkom i psihičkom zlostavljanju pa je tako:

- dana 27. studenoga 1991. god. u jednoj od prostorija štaba u Kneževu, nakon što su između 08.00 i 09.00 h pripadnici štaba lišili slobode Ivo Svalinu te ga doveli k njemu, zajedno s više drugih pripadnika štaba svezao Ivo Svalinu, ispitivao ga kako bi ovaj priznao da ima oružje, da je član stranke Hrvatske demokratske zajednice i da bi odao ostale članove te stranke i druge Hrvate koji su ostali u Duboševici, tukao ga zadajući mu udarce puškom i nogama obuvenim u vojničke cipele po glavi i tijelu, palio mu upaljačem i cigaretom kožu na donjem stražnjem dijelu vrata, nakon čega su mu dva maloljetnika vezala povodac oko vrata i vukli povodac k sebi te ga i oni tukli, pri čemu je Ivo Svalina padao sa stolice na pod, gdje su ga prisutni nastavljali tući te ga dizali sa stolice i opet tukli, uslijed kojeg mučenja je Ivo Svalina dobio malu i veliku nuždu.

fiz
zlost. 1 civilu

- oko 10.00 h prekinuo opisano ispitivanje i zlostavljanje Ivo Svaline te zajedno s trojicom drugih pripadnika štaba otišao u Duboševicu, u kuću Tadije Jakšića, lišio ga slobode i doveo u štab u Kneževu, gdje je u istoj prostoriji nastavio ispitivati Ivo Svalinu i dovedenog Tadiju Jakšića, tražeći da priznaju da je Tadija Jakšić ustaša, pri čemu je neprestano tukao Ivo Svalinu tromblonskim nastavkom puške u prsa, leđa i glavu, od čega je Ivo Svalina padao sa stolice, prisutni ostali pripadnici štaba ga dizali, a on ga opet tukao, prijetio mu da će ga zaklati te mu vojničkim nožem zarezao iznad oba uha, što je sve Tadija Jakšić morao gledati, da bi nakon ovog mučenja, oko 15.30 h Ivo Svalina i Tadija Jakšić, u pratnji pripadnika navedenog štaba, bili odveženi automobilom iz Kneževa u zatvor tzv. Sekretarijata unutrašnjih poslova Baranje u Belom Manastiru.

psih zlost
1 civilu

- točno neutvrđenog dana početkom 1992. god. nakon što je iz navedenog zatvora pušten Tadija Jakšić, došao u njegovu kuću u Duboševici te uperivši pištolj u njega, a pred njegovom suprugom i sinom, prijetio mu da će ga opet uhititi i odvesti u navedeni zatvor.

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, nanosio mu ozlijede tjelesnog integriteta, primjenjivao mjere zastrašivanja i protuzakonita zatvaranja,

čime je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH,

pa se temeljem čl. 120. st. 1. OKZ RH

o s u d u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 6 (šest) godina.

Temeljem čl. 45. st. 1. OKZ RH opt. Zdravku Jovanoviću u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 13. studenoga 2002. god., pa nadalje.

Temeljem čl. 128. st. 4. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine br. 62/03., u daljnjem tekstu ZKP), opt. Zdravko Jovanović u cijelosti se oslobađa obveze da naknadi troškove kaznenog postupka iz čl. 125. st. 2. toč. 1. do 6. ovog Zakona, te nagradu i nužne izdatke postavljenog branitelja.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, u uvodu navedenom optužnicom (koja je djelomično izmjenjena na ročištu za glavnu raspravu od 29. travnja 2003. god.), optužilo je Zdravka Jovanovića iz Kneževa zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Iznoseći svoj stav o optužbi, sukladno čl. 337. st. 3. ZKP, opt. Zdravko Jovanović se izjasnio da se ne smatra krivim.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi ispitivanjem oštećenika Ive Svaline i Tadije Jakšića kao svjedoka, ispitivanjem svjedoka Davora Biro, Petra Katalinića, Ive Korena, Vince Cvetka, Dragutina Hranića i Aranke Hranić, čitanjem (uz suglasnost stranaka) iskaza svjedoka Vinka Kovačeva, sudskomedicinskim vještačenjem po vještaku Borisu Dumenčiću dr. med., psihijatrijskim vještačenjem po vještaku Prof. dr. Nikoli Mandiću, čitanjem naloga za pretragu stana i drugih prostorija od 12. studenoga 2002. god. br. Kir-1437/02., zapisnika o pretrazi stana i drugih prostorija PU osječko-baranjske od 13. studenoga 2002. god., izvješća o uhićenju i privođenju Policijske uprave osječko-baranjske od 13. studenoga 2002. god., medicinske dokumentacije na ime Ivo Svalina, rješenja ovog suda od 13. studenoga 2002. god. br. Kir-1444/02., rješenja ovog suda od 15. studenoga 2002. god. br. Kio-352/02., potvrde o visini dohotka Porezne uprave, Ispostave Beli Manastir od 20. studenoga 2002. god. i čitanjem izvotka iz kaznene evidencije na ime Zdravko Jovanović od 25. studenoga 2002. god. (vjerodostojnost, u smislu istinitosti njihovog sadržaja, isprava koje su pročitane, nije dovedena u sumnju).

Opt. Zdravko Jovanović je iskazao (iznoseći svoju materijalnu obranu) da je u Baranji rođen i da je ovdje cijelo vrijeme živio. Iz mjesta Popovac 1989. g. preselio je u mjesto Kneževo, gdje je i dočekao okupaciju Baranje. Nakon okupacije Baranje postao je pripadnik tzv. Teritorijalne obrane Baranje, u Kneževu, i to tako što je dobio poziv da se javi u tzv. Štab teritorijalne obrane u Kneževu. Nakon što se javio po navedenom pozivu, bio je raspoređen da ide držati stražu na tzv. bent, a radilo se o vojnom položaju tzv. vojske krajine, odnosno teritorijalne obrane Baranje, s bunkerima, rovovima i sl. Zadužio je poluautomatsku pušku, a prvo vrijeme je na tzv. bent išao u civilnoj odjeći a tek nakon tri godine dobio je vojnu uniformu. Njegov neposredno nadređeni bio je Ilija Stojanović, po nadimku "Dugački", a ovaj je zapravo bio glavni u tzv. štabu u Kneževu. Čuo je da je Ivo Svalina navodno bio pretučen u štabu, ali tvrdi da on s tim nema veze, da on nije učinio ono za što ga se optužuje, pa dakle ni da Ivi Svalini, pored ostalog, nije nožem rezao uho. Navodi da nije istinito ono što je iskazao Tadija Jakšić, a smatra da ga ovaj svojim iskazom neistinito tereti zbog toga što ga mrzi. Kao razlog mržnje Tadije Jakšića prema njemu, navodi to što je ovaj u nekoliko navrata tražio od njega da mu sačini neki kotlić s obzirom da je po zanimanju tokar, a u to vrijeme je radio u tvornici opreme i strojeva u sastavu kombinata "Belje". On nije mogao postupiti po traženju Tadije Jakšića jer se radilo o prilično velikom predmetu koji se neopaženo nije mogao iznijeti iz tvornice. Ističe da je Tadija Jakšić, kojega poznaje još iz djetinjstva, i inače osoba čudnog ponašanja, sklon sukobima, pa je fizički maltretirao i svog oca. Ističe da dana koji se navodi u optužbi, tj. 27. studenoga 1991. god., uopće nije vidio Ivu Svalinu i Tadiju Jakšića. Navodi da je on zapravo, koliko je mogao, pomagao Hrvatima u kritično vrijeme, pa je zbog toga jednom prilikom dobio i dva šamara od Ilije Plavšića, Bate Okanovića i Svetozara Okanovića. Ovi su ga ošamarili zbog toga što je branio Anu, Aranku i Vinca Cvetko.

Notorne (opće poznate) su činjenice da je, u inkriminiranom vremenskom razdoblju (konac 1991. god. i početak 1992. god.) u Republici Hrvatskoj bio u tijeku oružani sukob (nemeđunarodnog karaktera) pobunjenog dijela srpskog stanovništva u RH, kojem su se pridružili tzv. JNA i paravojne srpske postrojbe iz Srbije i Crne Gore, s regularnim oružanim snagama Republike Hrvatske, hrvatskom vojskom i policijom, a kao posljedica pobune dijela srpskog stanovništva u Republici Hrvatskoj s ciljem rušenja Ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske na dijelu njezinog teritorija, njegovog zauzimanja (okupacije) i priključenja tzv. velikoj Srbiji. Kao jedna od (paravojnih) oružanih formacija koje su bile suprostavljene regularnim oružanim snagama Republike Hrvatske, u Baranji, bila je tzv. teritorijalna obrana Baranje. U inkriminiranom vremenskom razdoblju Baranja, u kojoj se nalaze sela Kneževo i Duboševica, dio teritorija RH, bila je okupirana.

Sporne i važne su činjenice da li je opt. Zdravko Jovanović, u inkriminiranom vremenskom razdoblju, bio samo pripadnik tzv. teritorijalne obrane Baranje, kao što on to navodi, ili je bio pripadnik tzv. štaba teritorijalne obrane u Kneževu, kao što to tvrdi optužba i da li je ovaj postupao na način kako to navodi optužba, ili on na taj način nije postupao, kao što to tvrdi opt. Zdravko Jovanović (naveo je, pored ostalog, da kritičnog dana tj. 27. studenoga 1991. god. nije ni vidio oštećenike Ivu Svalinu i Tadiju Jakšića). Kada se uzme u obzir ono što je, pored ostalog, iskazao opt. Zdravko Jovanović, da je "glavni" u tzv. štabu teritorijalne obrane Kneževo bio Ilija Stojanović, a da je svj. Ivo Svalina iskazao da su među onima, koji su ga inkriminirane zgođe, zlostavljali bili i Ilija Stojanović i opt. Zdravko Jovanović, tada kao zaključak proizlazi da je opt. Zdravko Jovanović bio ne samo pripadnik tzv. teritorijalne obrane Baranje, kako on to tvrdi, nego da je zapravo bio član tzv. štaba teritorijalne obrane Kneževo. Iz navedenog proizlazi da je neosporno da je opt. Zdravko Jovanović, u inkriminiranom vremenskom razdoblju, kao sudionik oružane pobune lokalnog srpskog stanovništva protiv Ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske, u Baranji, uključio u aktivnosti tzv. štaba teritorijalne obrane Kneževo.

Svj. Ivo Svalina je iskazao da poznaje opt. Zdravka Jovanovića, da je ovaj iz Kneževa, a do okupacije Baranje u mjesecu kolovozu 1991. god., njih dvojica su zajedno radili u kombinatu "Belje", Pogon u Kneževu, i to optuženik kao sezonski radnik a on kao traktorista. Nakon okupacije Baranje, ostao je u u svom selu Duboševici, s tim da je on odmah dobio otkaz radnog odnosa jer je bio član HDZ. Oko tri mjeseca krio se po Duboševici, kraj Mađarske granice, pa kada se otkrilo gdje se on skriva, odlučio se javiti u tzv. štab teritorijalne obrane u Kneževu, a što je i učinio dana 27. studenoga 1991. god. oko 08.00 - 09.00 h. Ovdje ga je dočekaao Ilija Stojanović, koji mu je rekao: "Idemo gore u štab". Kada je došao u jednu prostoriju na katu, nije mu bilo ugodno jer su ovdje sjedila dva muškarca, uz radio stanicu, ne sjeća se da li su bili uniformirani, s tim da za Iliju Stojanovića zna da je imao uniformu i kapu s kokardom. Prišao mu je Ilija Stojanović, izvadio nož i počeo ga nožem, na suho, brijati. Ilija Stojanović je navedeno učinio zbog toga što je znao da je on član HDZ i što je išao po mjestima u Baranji kada se ovdje osnivao HDZ. Nakon toga ga je Ilija Stojanović odveo u drugu prostoriju u kojoj su se nalazili jedan koji se preziva Dokl, jedan koji se preziva Okanović i opt. Zdravko Jovanović. U ovoj prostoriji su ga svezali a onda ga počeli tući i to Dokl nogom obuvenom u cipelu po tijelu, s tim da je on sjedio svezan na stolici. Nakon toga mu je prišao Ilija Stojanović i udario ga s desne strane u rebra pa je on tada pao sa stolice. Tukao ga je i jedan mladić, sin nekog Laze iz Kneževa. Najviše su ga tukli Dokl i opt. Zdravko Jovanović. Opt. Zdravko Jovanović ga je udarao po leđima, nogom obuvenom u vojničku cipelu, dva do tri puta, a udario ga je i puškom, narezivao mu je lijevo uho vojničkim nožem, a onda je upaljačem zapalio cigaretu pa ga je s cigaretom i plamenom upaljača, palio po donjem dijelu vrata, prema leđima. Ne zna da li mu je opt. Zdravko Jovanović rezao i drugo

(desno) uho jer je već bio izgubljen i sav krvav. Kada bi pao na pod od udaraca, podizali bi ga na stolicu, a onda ga ponovno udarali tako da je od tih udaraca dobio veliku i malu nuždu. Nakon što su ga vratili iz WC, ovdje su došla i dva mladića u dobi od oko 15 godina, svezali mu "jedek" oko vrata, pa ga je jedan vukao na jednu stranu a drugi na drugu stranu. Ponovno su ga počeli tući i ispitivali su ga o tome tko je od Hrvata ostao u Duboševici i gdje im je oružje, pa se on u tom zlostavljanju koje je trajalo nekoliko sati (od oko 08.00 ili 09.00 h do oko 15.30 h) gubio tj. ostajao bez svijesti. U navedenu prostoriju dolazili su i neki drugi ljudi, i koji god je došao, udario bi ga i izašao van. Negdje oko 15.30 h stavili su ga u automobil i odvezli u zatvor, u zgradi milicije u Belom Manastiru. Ovdje je ponovno tučen, a nakon toga su ga odveli liječniku zbog ozlijeda na glavi. Ovdje je dobio inekciju a liječnik mu je zamotao lijevo uho koje je krvarilo, oprao mu glavu koja je bila krvava, nečim mu je mazao glavu te na ovu stavio vatu a onda na vatu neku mrežu. Dobio je i uputnicu da ide u bolnicu u Sombor no međutim tamo nije otišao jer u bolnici nije bilo mjesta, nego je vraćen u zatvor, u milicijskoj stanici u Belom Manastiru gdje je proveo oko dva mjeseca, uz stalna zlostavljanja.

Svjedok Tadija Jakšić je iskazao da je nakon okupacije Baranje ostao u svom selu Duboševici (ovdje je ostao do 29. studenoga 1992. g.). Nakon okupacije Baranje, u nekoliko navrata su mu pretraživali kuću, tražeći oružje iako on oružje nije imao. Dana 27. studenog 1991. god., oko 10.00 h, uhićen je u svojoj kući po četvorici pripadnika tzv. Teritorijalne obrane, među kojima je bio i opt. Zdravko Jovanović, s kojim se od ranije dobro poznavao. Odvezli su ga automobilom u Kneževo, u zgradu u kojoj se nalazio tzv. štab teritorijalne obrane. Uveli su ga u prostoriju u kojoj je vidio jednog muškarca da svezan sjedi na stolici, oko kojeg je bila omotana hrvatska zastava. Prepoznao je tog muškarca, vidio je da je to Ivo Svalina, kojeg je od ranije dulje poznavao jer su obojica iz istog mjesta, Duboševice. Vidio je da je Ivo Svalina krvav i da je sav otečen. Nakon toga je opt. Zdravko Jovanović, s kojim se od ranije dobro poznavao, rekao Ivi Svalini, pokazujući u njegovom pravcu: "Da li je to taj ustaša?", a na što je Ivo Svalina odgovorio: "Je". Opt. Zdravko Jovanović je tada uperio pušku u njegovom pravcu, rekavši mu: "Ako dokažem da jesi, ja ću te rafalom ubiti". On je odgovorio: "Ljudi, nemam pojma o čemu govorite, nemam pojma što se dešava". Tada se opt. Zdravko Jovanović ponovno okrenuo Ivi Svalini, govoreći ovome: "Zašto lažeš?", a ovaj je odgovorio: "Ne lažem", pa se opt. Zdravko Jovanović ponovno okrenuo prema njemu, i to se nekoliko puta ponovilo. Nakon toga je opt. Zdravko Jovanović počeo udarati Ivu Svalinu, udarao ga je puškom na kojoj je bio dodatak za tromblon. Više puta ga je udario po prsima, leđima i glavi, pa je Ivo Svalina pao a onda su ga još trojica dizali, a ovaj bi opet pao. On je sve to gledao, a to je dosta dugo trajalo pa misli da je Ivo Svalina bio i u nesvijesti. Tada su njemu rekli da sjedne za jedan stol govoreći mu: "Sada ćemo donijeti jednu kasetu iz Topolja na kojoj se ti vidiš zajedno s Predsjednikom Tuđmanom na osnivanju HDZ u Vinkovcima". On je sve to poricao a u međuvremenu je opt. Zdravko Jovanović i dalje fizički maltretirao Ivu Svalinu govoreći mu: "Zašto lažeš?". Cijelo vrijeme je opt. Zdravko Jovanović vikao: "Šta hoćete, srbe na vrbe", i stalno udarao Ivu Svalinu. Govorio je Ivi Svalini: "Sad ću te klati, daj mi nož", i u ruci mu se stvorio nož, ne zna da li mu ga je netko dao ili ga je sam odnekud izvukao, ali opt. Zdravko Jovanović je počeo rezati uši Ivi Svalini, i to jedno pa drugo. Njega su izveli na jedan hodnik i rekli su mu da tu sjedne a on je i dalje čuo jauke Ive Svaline. U jednoj drugoj prostoriji ispitivali su i njega, tvrdeći da je ubijao Srbe, a to je trajalo do oko 15.30 h, kada su njega i Ivu Svalinu odvezli u zatvor u Beli Manastir. Tu u miliciji, u Belom Manastiru, opet su ih tukli, a kako je Ivo Svalina jako krvario odvezli su ga liječniku i kada se vratio bio je sav umotan u zavoje po glavi. Kada se nakon duljeg boravka u zatvoru, u miliciji u Belom Manastiru, vratio kući, nakon tri dana k njemu je u kuću došao, naoružan, opt. Zdravko Jovanović, pa mu je, u nazočnosti njegove supruge i

sina, uperivši pištolj u njega, rekao: "Tko je ustašo tebe pustio van?", a on mu je odgovorio: "Valjda nisam kriv kada sam pušten". Opt. Zdravko Jovanović mu je na to rekao: "Ma ne, jesi bio u loži s Predsjednikom u Vinkovcima". Rekao mu je i da se spremi i da će ga on, tj. opt. Zdravko Jovanović, voditi nazad u zatvor. Njegova supruga i sin su smirili opt. Zdravka Jovanovića, pa je on ipak ostao kod kuće.

S obzirom da su svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić, prema njihovim iskazima, uz opt. Zdravka Jovanovića, sudionici inkriminiranih događaja, glede važnih i spornih činjenica iskazivali drugačije od optuženika, koji je, kao što je navedeno, pored ostalog, iskazao da kritičnog dana tj. 27. studenoga 1991. god. uopće nije vidio Ivu Svalinu i Tadiju Jakšića, postavilo se pitanje vjerodostojnosti njihovih iskaza, da li je vjerodostojno ono što su, u bitnom, suglasno iskazali svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić, ili ono što je iskazao opt. Zdravko Jovanović. Kao vjerodostojni (istiniti), glede važnih i spornih činjenica, ocjenjeni su iskazi svjedoka Ive Svaline i Tadije Jakšića, a ne iskaz opt. Zdravka Jovanovića (koji je o ovim činjenicama iskazivao različito od svjedoka Ive Svaline i Tadije Jakšića).

Svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić iskazivali su o činjenicama koje su neposredno opažali, njihovi iskazi su okolnosni, sadrže detaljan i precizan opis inkriminiranih događaja (tako je npr. svj. Ivo Svalina naveo detalje, da je u tzv. štab teritorijalne obrane Kneževo došao ujutro, oko 08.00 - 09.00 h, da je Ilija Stojanović imao "kapu s kokardom", da su dvojica muškaraca, koji su bili u drugoj prostoriji, u koju je doveden, imali radio stanicu), pa ova detaljnost i preciznost njihovih opisa inkriminiranog događaja daje uvjerljivost njihovim iskazima, da se ono o čemu su ovi iskazivali doista i dogodilo. Naime, u skladu je s pravilima životnog iskustva da se detaljno i precizno može opisati samo ono što se doista i dogodilo, a ne i ono što bi bilo rezultat konstrukcije, konstruirati se mogu samo neke najosnovnije stvari ali ne i detalji. Navedeni svjedoci dali su vrlo detaljan opis onog što je prethodilo njihovom dolasku (Ivo Svalina), odnosno dovodenju (Tadija Jakšić) u zgradu, u kojoj je bio smješten tzv. štab teritorijalne obrane Kneževo, postupanja s njima u ovom "štabu" te tko su osobe koje su prema njima postupale na način na koji su oni opisali.

Nisu utvrđene činjenice koje bi upućivale na to da su svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić imali neki interes svojim iskazima neosnovano teretiti optuženika, a ovo osobito kada se ima u vidu da Ivo Svalina i Tadija Jakšić, što nije sporno, do inkriminiranih događaja nisu bili u zavadi s opt. Zdravkom Jovanovićem, čak što više Ivo Svalina i opt. Zdravko Jovanović su izvjesno vrijeme radili u istom poduzeću. Nije u skladu s pravilima životnog iskustva da onaj koji želi nekog lažno teretiti, ovog kazneno ne prijavi za ono što mu je ovaj učinio (nesporno je da optuženika nisu prijavili za inkriminirane događaje ni Ivo Svalina ni Tadija Jakšić, nego je to učinio nečak Ive Svaline, a nakon što mu je ovaj ispričao što mu se, inkriminiranih zgoda, dogodilo i to nakon više godina od inkriminiranih događaja). Nije uvjerljivo ono što je optuženik naveo kao razlog da ga svj. Tadija Jakšić neosnovano tereti, da je ovaj to učinio zbog toga što ga mrzi, a mrzi ga zbog toga što mu svojevremeno nije htio izraditi roštilj ili sl. Da je vjerodostojno ono što je iskazao svjedok Tadija Jakšić glede optuženikovog postupanja prema Ivi Svalini inkriminirane zgode, upućuje i to da, što nije sporno, Ivo Svalina i Tadija Jakšić nisu u dobrim odnosima, a da je Tadija Jakšić unatoč toga (što nije u dobrim odnosima s Ivom Svalinom), u svom iskazu opisao postupanje optuženika prema Ivi Svalini, inkriminirane zgode. Za razliku od svjedoka Ive Svaline i Tadije Jakšića, za koje nije utvrđeno da bi imali neki razlog za neistinito iskazivanje, optuženik je imao razlog da svoj iskaz podesi tako da pokuša izbjeći vlastitu kazneno pravnu odgovornost za učinjeno, odnosno kod njega je postojao očit interes za neistinito iskazivanje, glede spornih i važnih činjenica.

Na vjerodostojnost (istinitost) iskaza svjedoka Ive Svaline i Tadije Jakšića, odnosno na nevjerodostojnost iskaza optuženika osim navedenih činjenica, upućuju i činjenice utvrđene iskazima (nalazima i mišljenjima) sudskomedicinskog vještaka Borisa Dumenčića, dr. med. i vještaka psihijatra prof. dr. Nikole Mandića te iskazima svjedoka Davora Biro, Petra Katalinića, Ive Korena, Vinka Kovačeva, Vinca Cvetko i Dragutina Hranića.

Tako iz iskaza (nalaza i mišljenja) sudskomedicinskog vještaka, pored ostalog, proizlazi da je Ivo Svalina upućen na specijalistički pregled kirurgu u Beli Manastir dana 27. studenoga 1991. god. pod dijagnozama: udarac u područje prsne kosti, udarac u desnu stranu slabinske regije, ranu razderotinu iznad oba uha, udarac i krvni podljev u području lijeve strane lica u regiji zgloba donje čeljusti i slijepoočne kosti. Rana razderotina iznad oba uha i krvni podljev na lijevoj strani lica u području zgloba donje čeljusti i slijepoočne kosti se kvalificiraju kao lake tjelesne ozlijede, a nastale su direktnim udarcem tupo tvrdog sredstva. Iz navedenog proizlazi da je Ivo Svalina doista kritičnog dana, tj. 27. studenoga 1991. god., zadobio tjelesne ozlijede, a što upućuje na zaključak o vjerodostojnosti onog što su svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić iskazali glede okolnosti pod kojim je, tog dana, Ivo Svalina ozlijede zadobio.

Iz nalaza i mišljenja vještaka psihijatra, pored ostalog, proizlazi da je opt. Zdravko Jovanović jednostavnija i jezgrovno neurotski struktuirana osoba, osoba s karakternim poremećajem, da ima nedovoljni sklad emocionalnih voljnih i etičkih dimenzija ličnosti, a da takve osobe lakše potpadaju pod utjecaj okoline, kako bi bile što bolje prihvaćene i što je moguće više uvažene, bez obzira koje su naravi ti utjecaji ili pritisci iz okoline. Kada se ovo što je iskazao vještak psihijatar dovede u svezu s činjenicom da je optuženik po nacionalnosti Rom (pravoslavne vjere), onda se kao zaključak nameće da se optuženik zapravo svojim radikalnim i ekstremnim postupanjem htio zapravo afirmirati u društvenoj sredini u kojoj je živio u kritično vrijeme, a onda i navedeno upućuje na zaključak o vjerodostojnosti iskaza svjedoka Ive Svaline i Tadije Jakšića, odnosno o nevjerodostojnosti, suprotnog iskaza optuženika (glede navedenih važnih i spornih činjenica).

Nalazi i mišljenja navedenih vještaka su prihvaćeni jer su dani po visoko stručnim osobama, na temelju pravila struke a ni stranke na ove nisu imale primjedbi.

Iako svjedoci Davor Biro, Petar Katalinić, Ivo Koren, Vinko Kovačev, Vince Cvetko i Dragutin Hranić nisu imali saznanja o inkriminiranom događaju, jer u ovome ni na koji način nisu sudjelovali, njihovi iskazi ipak upućuju na zaključak o vjerodostojnosti iskaza svjedoka Ive Svaline i Tadije Jakšića, glede važnih i spornih činjenica, odnosno o nevjerodostojnosti iskaza optuženika, koji je ovim iskazivao suprotno. Tako su navedeni svjedoci iskazivali o općim prilikama koje su u inkriminiranom vremenskom razdoblju bile u Baranji. Iz suglasnih iskaza navedenih svjedoka glede općih prilika u Baranji, proizlazi da su po kućama Hrvata bacane mine, da se po ovim pucalo, da su Hrvati fizički i psihički maltretirani samo zbog toga što su bili Hrvati, da su Davora Biro jednom zgodom u tzv. štabu šamarali Ilija Stojanović i Josip Dokl, dakle oni isti za koje je svj. Ivo Svalina naveo da su ga, inkriminirane zgode, udarali. Dakle, navedene okolnosti položaja Hrvata u Baranji u inkriminiranom vremenskom razdoblju, upućuju na zaključak o vjerodostojnosti iskaza svjedoka Ive Svaline i Tadije Jakšića glede spornih i važnih činjenica, da se i prema njima, kao Hrvatima, u inkriminiranom vremenskom razdoblju, postupalo na način kako su to oni naveli u svojim svjedočkim iskazima.

Iskazi svjedoka Davora Biro, Petra Katalinića, Ive Korena, Vinka Kovačeva, Vinca Cvetka i Dragutina Hranića, glede navedenih činjenica, ocjenjeni su kao vjerodostojni jer

su, kao što je navedeno, u bitnom suglasni, svjedočili su o činjenicama koje su neposredno opažali, a na njihove iskaze nije bilo primjedbi.

Zaključak o vjerodostojnosti iskaza svjedoka Ive Svaline i Tadije Jakšića, odnosno nevjerodostojnosti suprotnog iskaza opt. Zdravka Jovanovića, glede važnih i spornih činjenica, ne može izmjeniti ni to što je svj. Ivo Svalina najprije naveo da je ležao dok ga je opt. Zdravko Jovanović udarao a nešto kasnije je naveo da je sjedio, da su o nekim činjenicama svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić različito iskazivali (svj. Ivo Svalina je naveo da je opt. Zdravko Jovanović, dok mu je vojničkim nožem zarezivao lijevo uho, s tim da nije siguran da li mu je zarezivao i desno uho, stajao iza njega, dok je svj. Tadija Jakšić iskazao da je ovaj stajao ispred njega tj. Ive Svaline i da je ovome zarezivao oba uha) i da je optuženik nekim Hrvatima u Baranji pomagao. Ova nedosljednost u iskazu svj. Ive Svaline, kao i razlika u iskazima svj. Ive Svaline i svj. Tadije Jakšića, a koja razlika se zapravo odnosi na nebitne činjenice, može se objasniti posebnim psihofizičkim stanjem u kojem se nalazio Ivo Svalina, inkriminirane zgrade (svjedok Ivo Svalina je iskazao da se, za vrijeme dok je udaran, povremeno "gubio"), tako da nije mogao uočiti svaki detalj inkriminiranog događaja. Nije bitno da li je optuženik, kada je vojničkim nožem zarezivao Ivu Svalinu, stajao ispred njega (kao što to navodi svj. Tadija Jakšić) ili iza njega (kao što to navodi svj. Ivo Svalina) i da li je Ivo Svalina bio zamotan u hrvatsku zastavu (kao što to navodi svj. Tadija Jakšić) ili nije bio. To što svj. Ivo Svalina u svom iskazu nije naveo da je na pitanje optuženika, da li je Tadija Jakšić ustaša, potvrdno odgovorio, a o čemu je detaljno iskazivao svj. Tadija Jakšić, može se objasniti time da se radilo o jednoj neugodnoj činjenici za svj. Ivu Svalinu, da je pod prisilom rekao nešto za što je znao da nije istinito (da je Tadija Jakšić ustaša).

Iako se ne radi o važnoj činjenici da li je optuženik Ivu Svalinu, inkriminirane zgrade, vojničkim nožem zarezao po oba uha, kao što to navode svjedoci Tadija Jakšić i Ivo Svalina, ili je to učinio iznad oba uha, kao što bi to proizlazilo iz medicinske dokumentacije, listovi 18-20 spisa (važno je to da je optuženik Ivu Svalinu zarezao vojničkim nožem po glavi), na temelju utvrđenih činjenica sud je zaključio da je optuženik Ivu Svalinu vojničkim nožem zarezao iznad oba uha, a ne po oba uha. Ovo naime, stoga što su ta dva mjesta na maloj udaljenosti, a Ivo Svalina je bio u posebnom psihofizičkom stanju uslijed fizičkog i psihičkog maltretiranja, a zarezivanje nožem svj. Tadija Jakšić je, prema vlastitom iskazu, promatrao s udaljenosti od oko 4m, tako da se ne može isključiti mogućnost da s ove udaljenosti nije mogao točno uočiti navedeni detalj, da li se radilo o zarezivanju uha ili iznad uha. Da se ne može isključiti mogućnost nepreciznog opisa ozlijeda iznad oba uha Ive Svaline od strane liječnika koji ga je pregledao odmah nakon inkriminiranog događaja (liječnik je u navedenoj medicinskoj dokumentaciji naveo da se radi o rani razderotini) proizlazi iz utvrđene činjenice (nalaz i mišljenje sudskomedicinskog vještaka Borisa Dumenčića, dr. med.) da iz navedene medicinske dokumentacije "...nije jasno da li se radi o udarcima koji su rezultirali nekakvom morfološkom promjenom na koži...". Iz utvrđene činjenice da je liječnik koji je pregledao Ivu Svalinu izvršio propuste u navedenom smislu, ne može se isključiti ni mogućnost da je dao neprecizan opis ozlijede iznad oba uha Ive Svaline, navodeći da se radi o rani razderotini, iako su svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić u svojim iskazima izričiti da se radilo o zarezivanju vojničkim nožem (a što onda, prema iskazu navedenog sudskomedicinskog vještaka, ne može rezultirati ranom razderotinom, nego ranom porezotinom, a u kojim slučajevima se radi i o sasvim različitim mehanizmima ozljeđivanja, rane razderotine nastaju kao posljedica udaraca tupo tvrdim mehaničkim sredstvom, a posjekotine oštrim šiljastim predmetom, što svakako može biti i vojnički nož.

Činjenica da je optuženik pomagao nekim svojim susjedima, Hrvatima, u vrijeme dok je Baranja bila okupirana, na način da im je omogućio da jednu noć prenoće u njegovoj kući odnosno u kući njegove sestre, jer je po njihovim kućama, s obzirom da su bili hrvatske nacionalnosti, pucano po nepoznatim osobama, a o čemu su iskazivali svjedoci Vince Cvetko, Dragutin Hranić i Aranka Hranić (optuženikovi susjedi), ne može dovesti do zaključaka, a kraj svih naprijed navedenih činjenica glede vjerodostojnosti iskaza svj. Ive Svaline i Tadije Jakšića, odnosno nevjerodostojnosti suprotnog iskaza opt. Zdravka Jovanovića, da je vjerodostojno ono što je iskazao Zdravko Jovanović, glede važnih i spornih činjenica, a ne ono što su iskazali svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić. Po mišljenju ovog suda jedno ne isključuje drugo, dakle, optuženik je mogao postupati i na način kako su to iskazivali svjedoci Ivo Svalina i Tadija Jakšić (fizički i psihički zlostavljati Hrvate Ivo Svalinu i Tadiju Jakšića) i na način kako su to iskazivali svjedoci Vince Cvetko, Dragutin Hranić i Aranka Hranić (pomagati svojim susjedima Hrvatima), osobito kada se uzme u obzir ono što je, glede strukture ličnosti optuženika, naveo vještak psihijatar.

Kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. OKZ RH (sada ratni zločin protiv civilnog pučanstva iz čl. 158. KZ) blanketno je kazneno djelo, a to znači da za njegovo postojanje nije dovoljno da počinitelj izvrši radnje pobliže opisane u zakonskom opisu, nego i da to učini "kršeći pravila međunarodnog prava". U konkretnom slučaju primjenjen je zakon koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja kaznenog djela (OKZ RH) s obzirom da novi Kazneni zakon koji je u međuvremenu, nakon počinjenja djela, stupio na pravnu snagu, nije blaži za počinitelja. Ovo naime, stoga što je po novom Kaznenom zakonu za navedeno kazneno djelo moguće izreći kaznu dugotrajnog zatvora, tj. kaznu zatvora od 40 godina, a po OKZ RH, kaznu zatvora u trajanju od 20 godina. Odredbama čl. 3. toč. 1. a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. god., odredbama čl. 4. st. 1. i 2. toč. a), čl. 5. st. 3. i čl. 13. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. god. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), propisano je da su u slučaju oružanog sukoba koji nema međunarodni karakter zabranjeni čini nasilja protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja civilnog stanovništva, da će se prema civilnom stanovništvu, čija je sloboda na bilo koji način ograničena iz razloga vezanih uz oružani sukob, postupat čovječno, i da civilno stanovništvo ne smije biti predmet napada, da su zabranjeni čini nasilja ili prijetnje nasiljem kojih je glavna svrha terorizirati civilno stanovništvo.

Sukladno odredbi čl. 120. st. 1. OKZ RH modaliteti radnje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva za koje se optužuje Zdravko Jovanović su, pored ostalih, nečovječno postupanje prema civilnom stanovništvu, nanošenje mu ozlijeda tjelesnog integriteta, primjenjivanje mjera zastrašivanja i protuzakonito zatvaranje (s tim da je navedeno učinjeno kršenjem pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije).

Biće kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, opt. Zdravko Jovanović ostvario je time što je kao pripadnik tzv. štaba teritorijalne obrane Kneževo, zajedno s drugim pripadnicima tog tzv. štaba (i nekim drugim osobama), prema civilima (hrvatske nacionalnosti) Ivi Svalini i Tadiji Jakšiću postupao na način da su dana 27. studenoga 1991. god. oko 08.00 - 09.00 h, u zgradi navedenog "štaba" svezali Ivo Svalinu, koji je sjedio na jednoj stolici, podvrgli ga ispitivanju, a onda ga udarali puškom (na pušci optuženika je bio tromblonski nastavak) i nogama obuvenim u vojničke cipele po glavi i tijelu, vezali povodac oko vrata koji su dvojica maloljetnika vukli k sebi, pri čemu je Ivo Svalina padao sa stolice na pod, gdje su ga prisutni nastavljali

udarati, nakon toga ga dizali na stolicu i ponovno udarali, uslijed kojeg mučenja je Ivo Svalina dobio malu i veliku nuždu, da bi oko 10,00 h s trojicom pripadnika "štaba" otišao u selo Duboševicu, lišio slobode i doveo u "štab" u Kneževu Tadiju Jakšića, tražeći od njih da priznaju da je Tadija Jakšić ustaša, pri čemu je neprestano udarao Ivo Svalinu tromblonskim nastavkom puške u prsa, leđa i glavu, prijetio mu da će ga zaklati te mu vojničkim nožem zarezao iznad oba uha, da bi nakon navedenog mučenja oko 15,30 h Ivo Svalina i Tadija Jakšić bili odveženi iz tzv. "štaba" u Kneževu u zatvor u Belom Manastiru, a onda točno neutvrđenog dana, početkom 1992. god., nakon što je iz navedenog zatvora pušten Tadija Jakšić, opt. Zdravko Jovanović došao u njegovu kuću u Duboševici te uperivši pištolj u njega, pred suprugom i sinom, prijetio mu da će ga opet uhititi i odvesti u navedeni zatvor.

Biće navedenog kaznenog djela opt. Zdravko Jovanović ostvario je kao supočinitelj, a to znači po dogovoru (koji može biti i prešutan) i zajednički (sudjelujući u radnji počinjenja) s drugim osobama (navedenim pripadnicima tzv. štaba teritorijalne obrane Kneževo, i drugim). Bitna konsekvencija supočiniteljstva je da se svi doprinosi ostvareni u okviru zajedničkog dogovora uračunavaju svim ostalim počiniteljima.

U konkretnom slučaju radi se zapravo o tome da je opt. Zdravko Jovanović svojim postupanjem, inkriminiranih zgoda, ostvario jedno produženo kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH (navedeno kazneno djelo je po svojoj strukturi zapravo produženo kazneno djelo), a što znači da je s više pojedinačnih radnji između kojih postoji povezanost glede načina i vremena počinjenja te s obzirom na jedinstvenu namjeru, ostvario navedeno kazneno djelo.

Nisu utvrđene činjenice, a u tom pravcu nisu išli ni navodi obrane opt. Zdravka Jovanovića, iz kojih bi proizlazio neki od zakonskih razloga za isključenje protupravnosti za postupanja istog u inkriminiranom vremenskom razdoblju (krajnja nužda i dr.), opt. Zdravko Jovanović nije imao pravo (bilo mu je zabranjeno) postupati na naprijed navedeni način.

Glede subjektivnog odnosa opt. Zdravka Jovanovića prema počinjenom djelu, nalazom i mišljenjem vještaka psihijatra prof. dr. Nikole Mandića, utvrđeno je da je ovaj tempore criminis (vrijeme počinjenja djela) mogao shvatiti značenje počinjenog djela i upravljati svojim postupcima, iako su mu te sposobnosti bile smanjene, da je dakle, bio (smanjeno) ubrojiv.

Kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva je namjerno kazneno djelo, a to znači da je za njegovo počinjenje potrebno (s obzirom na njegova objektivna obilježja, odnosno biće) da je počinitelj svjestan da svojim postupanjem krši pravila međunarodnog prava i da se postupa prema civilnom stanovništvu (pri čemu je dovoljno postupanje i prema samo jednoj civilnoj osobi). Kao očigledne utvrđene su činjenice da je optuženik bio svjestan da naprijed navedenim (zajedničkim) postupanjem (u inkriminiranom razdoblju), kao pripadnik tzv. štaba teritorijalne obrane Kneževo, za vrijeme oružanog sukoba (odnosno, okupacije dijela teritorija RH), krši pravila međunarodnog prava i da su Ivo Svalina i Tadija Jakšić (kao objekti radnje kojom je počinjeno navedeno kazneno djelo), civilne osobe. Pri tome nije bitno da li je optuženik znao koja točno pravila međunarodnog prava, svojim postupanjem, krši, bitno je (tzv. paralelna ocjena u laičkoj sferi) to da je znao da čini nešto što mu je zabranjeno (optuženik je očigledno bio svjestan da mu je kao pripadniku tzv. štaba teritorijalne obrane Kneževo zabranjeno nečovječno postupanje prema civilnom stanovništvu, nanošenja mu tjelesnih ozlijeđa, zastrašivanje

istog i njegovo protuzakonito zatvaranje). Kada je unatoč ovakve svijesti optuženik postupao na naprijed navedeni način, onda je i htio ostvarenje navedenog kaznenog djela, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, biće ovog kaznenog djela ostvario je s (izravnom) namjerom (kao oblikom krivnje).

Iz utvrđene činjenice da je optuženik tempore criminis bio ubrojav (pored ostalog, svjestan značenja počinjenog djela), proizlazi zaključak da je optuženik bio svjestan protupravnosti svog djela, da je znao, da je to što čini, zabranjeno, da mu je bilo zabranjeno sudjelovati u fizičkom i psihičkom zlostavljanju Ive Svaline, psihičkom zlostavljanju Tadije Jakšića, nezakonitom uhićenju, ispitivanju i zatvaranju Ive Svaline i Tadije Jakšića (da se radilo o nezakonitom postupanju proizlazi iz činjenica da je prema navedenim, na ranije opisani način, postupano samo zbog toga što su bili hrvatske nacionalnosti).

Iz navedenog proizlazi, da je opt. Zdravko Jovanović protupravnom i skrivljenom radnjom ostvario biće kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, pa je za ovo kazneno djelo i oglašen krivim.

Za napomenuti je da je činjenični opis djela u izreci ove presude, usklađen s utvrđenim činjeničnim stanjem (a u odnosu na činjenični opis djela u optužnici, pri čemu treba istaći da se nije radilo o činjenicama koje bi utjecale na izmjenu pravne kvalifikacije djela).

Odlučujući o kaznenopravnoj sankciji za počinjeno kazneno djelo sud je imao u vidu sve okolnosti koje utječu na to da izrečena kazna bude veća ili manja (otegotne i olakotne okolnosti), pa je opt. Zdravku Jovanoviću za počinjeno kazneno djelo izrečena kazna u granicama zakonom propisanog minimuma i maksimuma kazne za to djelo. Kao olakotne okolnosti opt. Zdravku Jovanoviću uzete su da je u vrijeme počinjenja djela bio smanjeno ubrojav, slabe materijalne prilike (nezaposlen je i nema imovine i da je u nekim situacijama pomagao Hrvatima u Baranji). Kao otegotne okolnosti optuženiku je uzeto što je počinjeno kazneno djelo bilo u funkciji odcjepljenja dijela teritorija RH (u kojoj je rođen) i njegovog priključenja tzv. velikoj Srbiji, da ga je na počinjenje kaznenog djela motiviralo samo to što su oštećenici Ivo Svalina i Tadija Jakšić hrvatske nacionalnosti i pripadnici neke političke stranke, Hrvatske demokratske zajednice (pri čemu nije bitno da li su ovi doista bili pripadnici navedene stranke, bitno je to da je za njega nečija stranačka odnosno nacionalna pripadnost dovoljan razlog da prema ovom postupi na ranije opisani način), pri čemu treba istaći činjenicu da se s ovima dobro poznavao, da su ranije bili u dobrim odnosima (s Ivom Svalinom je čak zajedno radio), da se njegovo postupanje prema ošt. Ivi Svalini može okarakterizirati kao osobito brutalno, s ciljem njegovog maksimalnog poniženja (dok je udaran Ivo Svalina je dobio malu i veliku nuždu) i njegovu dosadašnju osuđivanost, iako za različito kazneno djelo, što ipak ukazuje na to da se radi o osobi koja je sklona kršiti društvene norme.

Opt. Zdravku Jovanoviću za počinjeno kazneno djelo, kazna zatvora u trajanju od šest godina izrečena je temeljem čl. 120. st. 1. OKZ RH. Ovaj sud naime, smatra da će se u odnosu na konkretnu osobu opt. Zdravka Jovanovića, izricanjem mu za počinjeno kazneno djelo kazne zatvora u trajanju od šest godina u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja iz čl. 31. OKZ RH (odgojni utjecaj na optuženika i na druge da ne čine kaznena djela, tzv. specijalna i generalna prevencija kaznenih djela), a u okviru opće svrhe izricanja kaznenopravnih sankcija iz čl. 4. st. 2. OKZ RH.

S obzirom da je utvrđeno da je opt. Zdravko Jovanović u pritvoru od 13. studenoga 2002. god., pa nadalje, vrijeme provedeno u pritvoru uračunato mu je u izrečenu kaznu zatvora (čl. 45. st. 1. OKZ RH).

Iz utvrđenih činjenica da je opt. Zdravko Jovanović nezaposlen i da nema imovine, sud je zaključio da bi plaćanjem troškova kaznenog postupka bilo dovedeno u pitanje njegovo uzdržavanje. S obzirom na navedeno optuženik je, temeljem čl. 128. st. 4. ZKP u cijelosti oslobođen obveze da naknadi troškove kaznenog postupka iz čl. 125. st. 2. toč. 1. do 6. tog Zakona, te nagradu i nužne izdatke postavljenog branitelja.

U Osijeku, 29. travnja 2003. god.

Zapisničar
ŽELJKA AVDIĆ, v.r.

Predsjednik vijeća
DRAGAN POLJAK, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke i branitelj imaju pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u četiri primjerka, ovom sudu, a o njoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DOSTAVITI:

1. ŽDO u Osijeku na br. K-DO-83/2002.
2. Opt. Zdravko Jovanović, Zatvor u Osijeku
3. Branitelj Sanda Kralj odv. iz Osijeka

REPUBLIKA HRVATSKA
SUD U OSIJEKU
Za vjernošću otpravka ovlašten službenik
MIRJANA DELALIĆ

